

TINKÓ MÁTÉ (1988) Békés

TINKÓ MÁTÉ

Vidéki áttűnések

(I)

Milyen kitartóan el tudom kerülni
 az embereket most, mióta elrejtöztem a világ előtt,
 és a növényekre, állatokra több a gondom,
 nincs saját házam vagy lakás, amire büszke lennék,
 de ha a szüleim kertjében ér a reggel, a fák leveleit
 számolgotom, az erezet mintájában elveszek,
 vagy hajnali edzés vár, és egy titokzatos madár
 hangja süvít át a szürke csöndön, a futások,
 valószínűtlen meneküléseim közben. Magam vagyok
 a szerelemmel. De megváltozott minden. A rettegés
 a holnaptól nem jön, de van fájdalom, ami körém épül,
 áthatol ruhán, bőrön, a szkafander anyagán, és hideg,
 mint homályló vallomások, mindegy, ki mondja, miért
 és kinek, nem is mondja, csak elképzelttem.
 Fogod a kezem, amíg felmelegszik, beleheli
 a párát az üveg.

(II)

Az üvegasztal sarkán lement a térded,
 alig látsz a fájdalomtól,
 zsémbes vagy velem,
 aztán elnézést kérsz, sokadjára,
 én pedig megvigasztallak, magam helyett
 tanácsaimat és segítőkészségemet küldöm
 a csatába, holott nem nyersz, és nem nyerhetek.
 Szerelem vagy, tiszta és nehéz, olyan,
 amely óvatlanul körbefonja napjaink.
 S bár esténként két vert sereg túlélői kvaterkáznak,
 ártatlan arcú kadétok, akik közös ágyba,
 nagy tudással fekszenek, holnapra elfelejtik,
 melyik lábbal induljanak, tükörben nézzék-e,
 mit mutat.

(III)

Ezekben a vidéki magányokban volt időm,
hogy megtanuljam a fájdalom és a szeretet nyelvét,
lehessek képzelt és valós beteg,
és tudjam, mi az a felelősség, ami alól,
hiába próbálkozom, nem tudom kivonni magam.
Sajgó derékkal és ropogós csigolyákkal ébredtem
a hatodik nap reggelén, de nem volt kedvem
visszabújni sem, mert otthontalanságot árasztott
a paplan meleg. A téli tájra hagyatkoztam odakint,
sokáig csak bámultam, odaveszett az arcom is az üvegen,
de az utolsó pillanatban egy kávéfőző lett hangosabb,
sistergéssel töltötte meg a szobát, oszlatta fel a merengéseket,
a túloldalról pedig már integettél: kezdődjék hát az ember,
ez az ő története.

TARJANI ANTAL, Fekete tél, 2019

TARJÁNI ANTAL, Múlt, 2017; Bánhidai Hősi Emlékmű, 2018

